

Ár 2004, þriðjudaginn 14. desember, er fundur haldinn í Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Guðjón Ólafur Jónsson, formaður, Eiríkur Áki Eggertsson, Grétar Grétarsson, Íris Ösp Ingjaldsdóttir og Sölvi Sölvason.

Fyrir er tekið **mál nr. 23/2004**:

M
gegn
fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r:

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar, og fjármálafyrirtækið F, hins vegar, hér eftir nefndur varnaraðili.

Málið barst úrskurðarnefnd 8. september 2004, með kvörtun lögmanns sóknaraðila, dagsettri 7. sama mánaðar. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 8. september 2004, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi lögmanns varnaraðila, dagsettu 21. október 2004. Bréfið var sent lögmanni sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 22. október 2004, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Þær bárust með bréfi lögmannsins, dagsettu 28. október 2004.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 23. nóvember og 14. desember 2004.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili átti í nokkrum viðskiptum með erlend hlutabréf á árunum 1999-2002. Af þeim sökum var hann m.a. með viðskiptareikning, svokallaðan XXX-reikning í A, Greinir aðila á um hvort varnaraðili hafi í nánar tilgreindum tilvikum haft milligöngu um viðskipti sóknaraðila með erlend hlutabréf.

Með bréfi til varnaraðila, dagsettu 1. febrúar 2002, óskaði lögmaður sóknaraðila eftir yfirlitum yfir öll viðskipti sóknaraðila á árunum 1999-2002 varðandi XXX-reikning sóknaraðila hjá A. Var því haldið fram í bréfinu að varnaraðili hefði haft milligöngu um viðskiptin. Í svarbréfi sínu, dagsettu 15. mars 2002, rakti varnaraðili fimm tilvik þar sem hann hefði haft milligöngu um viðskipti fyrir sóknaraðila. Með bréfi lögmanns sóknaraðila til varnaraðila, dagsettu 6. maí 2002, áréttaði sóknaraðili beiðni sína um upplýsingar um umsýslu vegna annarra viðskipta sem hann taldi varnaraðila hafa haft milligöngu um. Tilgreindi hann þar 16 tilvik þar sem um sölu hlutabréfa hefði verið að ræða og eitt varðandi kaup hlutabréfa. Með bréfi varnaraðila til lögmanns sóknaraðila, dagsettu 15. maí 2002, var ítrekað að varnaraðili hefði eingöngu haft milligöngu um viðskipti sóknaraðila í fimm tilvikum. Í 15 tilvikum til viðbótar hefði varnaraðili komið fyrir mælum sóknaraðila á framfæri við A, en söluandvirði í þeim tilvikum hefði ávallt

verið beint til B, og gæti varnaraðili því ekki gefið þær skýringar sem um hafi verið beðið. Með bréfi lögmanns sóknaraðila til varnaraðila, dagsettu 15. desember 2003, var farið fram á svör við sjö nánar tilgreindum spurningum. Því bréfi var svarað af hálfu lögmanns varnaraðila hinn 19. febrúar 2004 og það ítrekað að varnaraðili hefði ekki haft milligöngu í öðrum tilvikum en þeim fimm sem áður höfðu verið tilgreind.

Með bréfi lögmanns sóknaraðila, dagsettu 31. mars 2004, var óskað eftir aðstoð Fjármálaeftirlitsins við upplýsingaöflun og þá sérstaklega að fullnægjandi svör yrðu veitt við þeim spurningum sem settar voru fram í bréfi til varnaraðila, dagsettu 15. desember 2003. Fjármálaeftirlitið óskaði eftir sjónarmiðum varnaraðila vegna erindisins með bréfi, dagsettu 30. apríl 2004. Bárust þau með bréfi lögmanns varnaraðila, dagsettu 18. maí 2004, og var þar vísað í fyrri bréf varnaraðila. Með bréfi, dagsettu 21. júlí 2004, tilkynnti Fjármálaeftirlitið lögmanni sóknaraðila að það myndi ekki aðhafast frekar í málinu.

Mál þetta barst úrskurðarnefnd með kvörtun, dagsettri 7. september 2004.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess aðallega að varnaraðili greiði honum kr. 374.970 með dráttarvöxtum frá 1. mars 2002 til greiðsludags. Til vara krefst sóknaraðili þess að úrskurðarnefndin kveði á um að varnaraðili skuli svara þeim spurningum sem beint var til hans með bréfi lögmanns sóknaraðila, dagsettu 15. desember 2003. Til þrautavara gerir sóknaraðili þá kröfu að úrskurðarnefndin veiti álit sitt á því hvort varnaraðili hafi í viðskiptum sínum við sóknaraðila uppfyllt þær skyldur sem á honum hvíli sem milligönguaðila í verðbréfaviðskiptum. Í öllum tilvikum er þess krafist að varnaraðili greiði sóknaraðila kostnað við að hafa uppi kvörtun í málinu, kr. 150.000 auk virðisaukaskatts.

Sóknaraðili kveður varnaraðila hafa á árunum 1999-2002 haft milligöngu um verðbréfaviðskipti á svonefndum XXX-reikningi sóknaraðila hjá A. Við sölu bréfa sóknaraðila árið 1999 hafi sóknaraðili fengið greitt fyrir í íslenskum krónum frá A, en hann hafi ekki óskað eftir þeim greiðslumáta. Við útreikning sóknaraðila hafi komið í ljós að fjárhæðin hafi verið lægri en gengi C krónunnar gagnvart íslenskri krónu hafi gefið tilefni til. Hafi viðskiptin haldið áfram fyrir milligöngu varnaraðila og sóknaraðili aldrei ráðið í hvaða gjaldmiðli hann fengi greitt. Þá er formleg sölubeiðni hafi verið rituð af hans hálfu hafi hann annað hvort fengið ráðgjöf hjá varnaraðila eða varnaraðili einn tekið ákvörðun um í hvaða gjaldmiðli greiðsla ætti að berast. Hafi sóknaraðili því allt til 26. október 1999 samkvæmt ráðgjöf varnaraðila fengið greitt í íslenskum krónum og auk þess einu sinni 9. febrúar 2001.

Krafa sóknaraðila er studd þeim rökum að um sé að ræða mismun í íslenskum krónum á því sem sóknaraðili hafi fengið greitt og því sem hann hefði með réttu átt að fá greitt miðað við réttar gengisskráningar. Er í þeim efnum vísað til yfirlits sem sóknaraðili hafði tekið saman og fylgdi bréfi lögmanns sóknaraðila til varnaraðila, dagsettu 15. desember 2003. Telur sóknaraðili mismuninn nema kr. 202.046 vegna færslna uppgefnum í íslenskum krónum, kr. 17.614 vegna færslna uppgefnum í C krónum og kr. 155.310 vegna færslna uppgefnum í evrum. Af fyrrgreindu yfirliti virðist mega ráða að um sé að ræða mismun annars vegar á margfeldi söluverðs hlutabréfa í erlendri mynt og kaupgengi Seðlabanka Íslands og hins vegar þeirri greiðslu sem sóknaraðila mun hafa borist fyrir hlutabréfin í íslenskum krónum í alls 16 skipti.

Sóknaraðili vísar m.a. til stuðnings kröfum sínum til þágildandi laga um verðbréfavíðskipti nr. 13, 1996, sbr. nú lög nr. 33, 2003, svo og til laga um gjaldeyrismál nr. 87, 1992 og reglugerðar um yfirfærslur milli víðskiptareikninga milli landa nr. 56, 2000.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili gerir aðallega þá kröfu að öllum kröfum sóknaraðila verði vísað frá úrskurðarnefndinni. Til vara krefst hann þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Aðalkröfu sína styður varnaraðili þeim rökum að sóknaraðili hafi aldrei beint fjárkröfu að varnaraðila svo sem áskilið sé samkvæmt 5. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um víðskipti við fjármálafyrirtæki. Þá fullnægi kröfugerð og málátlíbúnaður sóknaraðila engan veginn ákvæðum b- og e-liða 6. gr. samþykktanna. Þannig sé fjárkrafa sóknaraðila engum gögnum studd og sé ekki reynt að færa rök fyrir henni heldur liggi að baki órökstuddar fullyrðingar sóknaraðila um hvern hann telji vera mismun milli gjaldmiðla. Þá sé málátlíbúnaður sóknaraðila óljós og ruglingslegur. Loks verði varakröfur sóknaraðila ekki metnar til fjár.

Varakröfu sína byggir varnaraðili á því að hann beri enga ábyrgð á því meinta tjóni sem sóknaraðili telji sig hafa orðið fyrir. Hafi ekkert samningssamband verið milli sóknaraðila og varnaraðila, en sóknaraðili hafi hvorki verið í eignastýringu hjá varnaraðila né hafi átt sér stað nokkur miðlun af hálfu varnaraðila vegna umræddra víðskipta, sbr. 8. gr. þágildandi laga um verðbréfavíðskipti nr. 13, 1996. Vegna þeirra 15 tilvika um sölu bréfa, sem fyrir hafa verið nefnd, hafi varnaraðili eingöngu komið á framfæri fyrimælum frá sóknaraðila til A, með því að senda þau símleiðis með bréfsendi. Hafi sóknaraðili stofnað sinn eigin XXX-reikning í þeim banka og sjálfur átt samskipti sín við hann. Þá hafi andvirði seldra bréfa verið beint til B, en ekki varnaraðila. Beri því að hafna kröfum sóknaraðila vegna aðildarskorts enda verði sóknaraðili að beina kröfum sínum að A.

Varnaraðili mótmælir því að hafa veitt sóknaraðila einhverja ráðgjöf. Þá mótmælir varnaraðili ennfremur skýringum sóknaraðila á eldri lögum um verðbréfavíðskipti, svo og því að verðbréfamíðlun hafi átt sér stað í skilningi laga um verðbréfavíðskipti. Loks mótmælir varnaraðili tilvísunum sóknaraðila til laga nr. 87, 1992 og reglugerðar nr. 56, 2000.

V.

Niðurstaða.

Sóknaraðili hefur í máli þessu aðallega uppi þá kröfu að varnaraðila verði gert að greiða honum kr. 374.970 ásamt dráttarvöxtum. Samkvæmt 5. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um víðskipti við fjármálafyrirtæki, dagsettra 8. júní 2000, er það skilyrði fyrir meðferð nefndarinnar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu víðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því að víðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki. Ágreiningslaust er að sóknaraðili hefur ekki haft fjárkröfu þessa uppi gagnvart varnaraðila. Gegn mótmælum varnaraðila er því ekki unnt að taka hana til meðferðar fyrir nefndinni.

Til vara krefst sóknaraðili þess að úrskurðarnefndin kveði á um að varnaraðili skuli svara þeim spurningum sem beint var til hans með bréfi lögmanns sóknaraðila,

dagsettu 15. desember 2003. Til þrautavara gerir sóknaraðili þá kröfu að úrskurðarnefndin veiti álit sitt á því hvort varnaraðili hafi í viðskiptum sínum við sóknaraðila uppfyllt þær skyldur sem á honum hvíli sem milligönguaðila í verðbréfaviðskiptum. Samkvæmt b-lið 6. gr. fjallar nefndin ekki um kröfu viðskiptamanns sem ekki verður metin til fjár. Fellur það því ekki undir verksvið nefndarinnar að mæla fyrir um að varnaraðili gefi svör við tilgreindum spurningum. Þá er samkvæmt framansögðu ekki unnt að leita álits nefndarinnar með þeim hætti sem þrautavarakrafa hans lýtur að.

Með vísan til framanritaðs verður ekki hjá því komist þegar af þeim ástæðum að vísa máli þessu frá úrskurðarnefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Máli sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, fjármálafyrirtækinu F, er vísað frá úrskurðarnefndinni.

Reykjavík, 14. desember 2004.

Guðjón Ólafur Jónsson

Eiríkur Áki Eggertsson

Grétar Grétarsson

Íris Ösp Ingjaldsdóttir

Sölvi Sölvason